

Uitgave nr. 34 januari 2014

www.v-sb.net

info@v-sb.net

SOEVEREINITEIT & SOLIDARITEIT

e-nieuwsbrief van de Vlaams-Socialistische Beweging

In deze nieuwsbrief:

- “Marktconforme lonen...” (blz. 2) *
- Links & Belgisch: ezel en steen? (blz. 3) *
- Solidair met Palestijnen en Koerden (blz. 7) *
- Verslag 9de SFL trefdag (blz. 8) *
- Nelson Mandela (blz. 9) *
- Citaten (blz. 13) *
- Colofon en kalender (blz. 14) *

MARKTCONFORME LONEN,
volgens de neoliberale logica

"Te laag"

"Te hoog"

Staat

Links en Belgisch, de ezel en de steen?

In een artikel op De Wereld Morgen “Links en Vlaams, de tang en het varken?” stelt de Leuvense filosoof Thomas Decreus dat binnen de huidige machtsconstellatie in de Belgische staat het onmogelijk is om op een consequente manier links-flamingant te zijn.

Vooraf willen we opmerking dat Decreus zijn bijdrage begint met het gebruik van vrij duidelijke politieke begrippen als conservatisme, nationalisme en neoliberalisme. Gaandeweg worden die echter vervangen door het containerbegrip “rechts” dat dan zou moeten staan voor zowel conservatief, (neo-)liberaal als nationalistisch. Daar tegenover zou dan “links” staan dat anti-conservatief, anti-(neo-)liberaal en anti-nationalistisch zou zijn. Maar Decreus voert zelf aan dat (neo-)liberalisme strijdig is met nationalisme en conservatisme. Door deze drie begrippen samen onder te brengen in het concept “rechts” doet hij aan begripsvervuiling en vervalst hij het debat.

Samen met Karel De Gucht delen wij de analyse van Decreus dat (neo-)liberalisme botst met het nationalisme. We beamen volledig dat “als we neoliberalisme nemen voor wat het is, namelijk een dogmatisch geloof dat de vrije markt het beste organisatieprincipe is voor de economie en de samenleving als geheel, we dan niet anders kunnen dan vaststellen dat een dergelijk geloof strijdig is met een nationalisme. Een geliberaliseerde markt verdraagt immers geen landsgrenzen, springt over taalgrenzen heen en walst vrolijk over culturele verschillen.”

Lijkt nu dat laatste ook iets te zijn waaraan Decreus zelf zich bezondigd. Met zijn hints dat links zou moeten ijveren voor een “wereldstaat”, een “multiculturele” politiek, natie-overstijgende sociale zekerheidsstelsels, enz. lijkt hij zelf ook vrolijk heen te walsen over culturele verschillen en geen landsgrenzen te verdragen. Maakt dat van hem een objectieve bondgenoot van het kosmopolitische neoliberalisme?

Als V-SB wensen we niet beter dan dat we “de ideologische verbeterheid” van de N-VA leiding zouden onderschatten. We snappen niet waarom Decreus niet met ons met volle macht ijvert om Vlaanderen onafhankelijk te maken zodanig dat we van de N-VA, of althans van zijn neoliberale kopstukken die eigenlijk alleen “de droom van een onafhankelijk Vlaanderen najagen”, bevrijd zijn. We herinneren ons tevens de Belgische geloofsbelijdenissen van het VBO-FEB en andere patronale organisaties, tot UNIZO toe.

Het is duidelijk dat om een onafhankelijk Vlaanderen te realiseren het

“grotendeels federaal georganiseerde sociale stelsel” moet gesplitst worden. Splitsen en ontmantelen zijn echter twee totaal verschillende zaken. Er is van uit Vlaams-nationaal oogpunt geen enkele objectieve reden waarom er in Vlaanderen geen goede sociale zekerheid zou moeten zijn. Het is niet zo dat het neoliberalisme en het Vlaams nationalisme een agenda delen: het neoliberalisme wil geen of een minimale sociale zekerheid, het Vlaams nationalisme een Vlaamse sociale zekerheid. De schizofrenie die hierover bestaat aan de top van de N-VA zal niet kunnen blijven bestaan zonder te leiden tot electorale afstraffingen.

Wij betwisten ten stelligste dat er binnen de huidige hegemoniale machtsconfiguraties, gedomineerd door het kosmopolitische neoliberalisme, geen plaats zou zijn voor een verbinding tussen een linkse en een Vlaamse strijd, dit wil zeggen voor een anti-liberale, anti-Belgische, anti-EU en anti-globaliseringsstrijd. Een strijd tegen de oprukkende neo-liberale wereldstaat van het Forum van Davos, de Business Council for Sustainable Development, de Wereldhandelsorganisatie, het IMF, enz.

Natuurlijk is er binnen de Belgische politieke ruimte theoretisch een linkse frontvorming mogelijk die zich richt tegen “de vermeende Belgische elites” zoals Decreus het uitdrukt. Alleen stellen we vast dat het niet gebeurt, dat alle aanvallen zich richten op de neoliberale N-VA terwijl de even neoliberale Belgische krachten (VLD, MR, VBO-FEB) zoveel mogelijk buiten schot gehouden worden. En dan hebben we het nog niet over de bijna nostalgisch belgicistische folklore waaraan Belgicistisch kosmopolitisch “links” zijn tijd en energie verprutst: van “Niet-in-mijn-naam” manifestaties over de promotie van het Brussels separatisme tot “Wij-zijn-één” affiche campagnes. Wie is er dan één? De Belgen? Van Jan-met-de-pet tot Albert Frère? Mooie analyse voor een “beginselfaste marxistische partij”!

Decreus vindt het vreemd dat Jef Turf de grootste rechtse kracht in België steunt om het “zogenaamde” rechtse België omver te werpen. Misschien moet Decreus (nog?) eens de marxistische klassiekers (her)lezen. Schreef Lenin al niet dat de kapitalisten de strop zouden verkopen waaraan ze zelf zullen worden opgeknoopt? Het was niet echt de bedoeling van het Duitse Keizerrijk om een Unie van Socialistische Sovjetrepublieken op te richten toen ze Lenin in een verzegelde trein doorheen de Duitse linies naar St. Petersburg lieten reizen. De geschiedenis heeft er anders over beslist. Het is allicht niet de bedoeling van de neoliberale N-VA top om het neoliberale België te vervangen door een Eco-Socialistische Radenrepubliek Vlaanderen. Maar ook hierover zou de geschiedenis anders kunnen beslissen. Het is naar deze dialectiek dat Jef Turf verwijst. Toenemende armoede, toenemende werkloosheid, een steeds prangender ecologische crisis met steeds ernstiger sociale gevolgen,

een groeiend verzet tegen de neoliberale EU moloch, ... kunnen een gunstige context voor revolutionaire strijdbewegingen creëren. Maar we kunnen ons niet van de indruk ontdoen dat de in het systeem ingekapselde Belgische en belgicistische vakbonden in plaats van het verzet te organiseren en te versterken, hier precies op de rem gaan staan. Er wordt door Belgisch links duidelijk veel meer tijd gestoken in het bestrijden van de N-VA dan het opbouwen van een beweging tegen het (neo-)liberalisme op zich.

Natuurlijk zal de kracht die de doorbraak naar de onafhankelijkheid realiseert in een belangrijke mate haar stempel drukken op dat onafhankelijke Vlaanderen. Een reden te meer om er voor te zorgen dat het een anti-liberale, anti-kosmopolitische, anti-imperialistische, linkse kracht is. De strijd tegen de Belgische reactie en haar Europese terugvalbasis is nog lang niet gestreden. Zelfs de volgens Decreus “verbeten ideologische najagers van de droom van een Vlaamse onafhankelijkheid” geven België nog minstens vijftwintig jaar. Het is dus nog niet te laat om effectief een links Vlaams-nationaal front te vormen. Recente cijfers uit de opiniepeiling van Ipsos in opdracht van Le Soir en De Morgen spreken voor zich: 55% van de Vlamingen willen een eigen Vlaamse sociale zekerheid, 72% van de Vlamingen willen behoud van de automatische loonindexering. Iedere partij die daaraan prutst zal daar bij de verkiezingen ook op afgerekend worden. Wij zien niet in welke historische overwinningen van de arbeidersklasse in deze constellatie zouden opgeofferd worden.

Tweemaal heeft de Vlaamse arbeidersbeweging de kans laten liggen om de slagkracht van het Vlaamse bewustzijn en de Vlaamse emancipatiebeweging te laten samenvloeien met die van de arbeidersbeweging. Een eerste maal in de decennia voor de Eerste Wereldoorlog. Gebiologeerd door de mogelijkheid om een sociaal-reformistische politiek binnen het Belgisch kader te voeren en geïndoctrineerd met de idee dat het Frans de unieke taal van de Verlichting is – alsof er geen Aufklärung of Enlightenment bestond- heeft de socialistische arbeidersbeweging in Vlaanderen toen geweigerd de leiding te nemen van de Vlaamse Beweging. Een deel van de daensistische Beweging, met name de groep rond Hector Plancquaert, heeft die kans wel proberen grijpen maar kon ze niet grijpen zonder frontaal in botsing te komen met de hiërarchie van de Katholieke Kerk en dat werd haar noodlottig. Hierdoor werd de leiding van de Vlaamse Beweging overgelaten aan de groeiende klasse van kleinburgerlijke intellectuelen die haar uiteindelijk zou leiden in rechts-autoritaire vaarwaters en de collaboratie met Nazi-Duitsland.

In het begin van de jaren 1960 heeft de Vlaamse arbeidersbeweging nagelaten zich massaal aan te sluiten bij de opnieuw offensief wordende Vlaamse Beweging die op dat moment een massabeweging was, in staat om

honderdduizenden opeenvolgende malen te mobiliseren in de zogenaamde marsen op Brussel. De basis van deze massabeweging stond in Vlaanderen, net als het Renardisme in Wallonië, niet alleen open voor politieke structuurhervormingen maar ook voor sociaal-economische zoals duidelijk bleek uit de derde mars in Antwerpen. Niet toevallig werd daar op 10 november 1963 door tienduizenden Vlaams-nationalisten opgestapt achter de eis “Voor Federalisme en Economische Democratie”. Het concept “economische democratie” was overgenomen van het ABVV-congres van 1956. In plaats van zich aan te sluiten en de leiding te nemen hebben zowel de socialistische als de christelijke arbeidersbeweging het volledig laten afweten, de massa-actie van de beweging laten doodbloeden en de politieke vruchten laten plukken door de burgerlijke krachten in de Vlaamse Beweging, met name de Volksunie.

Gaat de Vlaamse arbeidersbeweging, in deze tijd van duidelijke politieke verschuivingen, andermaal verstek laten gaan en een derde historische kans missen om de nationale strijd met de sociale strijd te laten samenvloeien en zo fundamentele anti-kapitalistische maatschappelijke veranderingen af te dwingen? Gaat de Vlaamse arbeidersbeweging zich een derde maal aan dezelfde Belgische steen stoten?

De huidige Belgische regeringspartijen hebben de N-VA in ieder geval niet nodig gehad om overheidsbedrijven en publieke voorzieningen te privatiseren, failliete banken – al dan niet gelieerd aan een vakbond - te redden, de notionele interestaftrek in te voeren, fiscale achterpoorten te creëren waardoor multinationale ondernemingen als INBEV, Suez-GDF, enz. geen of nauwelijks belastingen betalen, geld voor ontwikkelingssamenwerking in fiscale paradijzen te parkeren, regering na regering ultra-liberale EU richtlijnen goed te keuren, een klassenjustitie te creëren die mensen die eten “stelen” uit afvalcontainers bestraft en witteboordencriminelen die miljoenen euro’s verduisteren ongemoeid laat en ga zo maar door.

Door het voor te stellen alsof links ook anti-Vlaams-nationaal hoeft te zijn in de Belgische context doen Decreus en Belgicistisch links een zwaktebod waarbij ze opteren voor een louter defensieve positie ter verdediging van de status-quo. De status-quo dat we in het paragraafje hierboven geschetst hebben.

Acties

Solidair met Palestijnen en Koerden

Gaza nooit vergeten!

Solidair met de Koerden in Syrië!

verslag

SFL-trefdag te Brussel

Op 7 december hielden de sociaal-flaminganten hun gebruikelijke trefdag. Dit vond voor de derde keer plaats in Brussel, woonplaats van Antoon Roosens, in wiens teken deze bijeenkomst dit jaar stond. Naast voordrachten van Johan Velghe (Priester Daensfonds), Edi Clijsters (Gravensteengroep), Peter de Roover (Doorbraak) en Joost Vandommele (SFL), was er ook ruimschoots plaats voor debat over de actualiteit van het denken van deze marxistische flamingant en flamingante marxist, die in 2003 overleed. Uiteraard was ook de V-SB aanwezig met een standje.

vlr: Johan Velghe, Priester Daensfonds; Miel Dullaert, Meervoud & SFL; Edi Clijsters, Gravensteengroep; Peter De Roover, (toen nog) Doorbraak.

Joost Vandommele

Zuid-Afrika

Mandela: tussen 'terrorist' en 'heilige'.

Het overlijden van Nelson Mandela beroerde de hele wereld, zo erg zelfs dat grote staatsleiders naar Zuid-Afrika afzakten om de begrafenis van deze aanvoerder van de strijd tegen Apartheid bij te kunnen wonen. Weinig (voormalige) revolutionairen krijgen zo'n enorme steunbetuiging van 's werelds politieke leiders. Mandela was voor velen een verpersoonlijking van de strijd tegen onrecht. Zowel in progressieve middens als in de dominante media werden wekenlang de levensloop en de erfenis van Mandela breed onder de loep genomen, op een soms haast messianistische wijze. Maar er schuilt een enorme en walgelijke hypocrisie achter deze façade. Niet alleen van politieke leiders die schaamteloos de strijd tegen de apartheid recupereren en zichzelf een moreel rechtvaardig imago aan te nemen maar ook vanwege de (burgerlijke) progressieve milieus die heel sterk aan geschiedenis-vervalsing deden. Want er was weinig, zelfs haast geen aandacht voor de achtergrond en geschiedenis van de (gewapende!) strijd die Mandela voerde, noch werd er een verband gelegd met de houding van het Westen tegenover de (gewapende) strijd van andere volkeren en revolutionairen die dan weer verketterd of verzwegen worden. En er was wel aandacht voor wat er vandaag van Zuid-Afrika is geworden, voor de problemen die mede door het ANC zijn veroorzaakt sinds deze partij van Mandela aan de macht kwam, maar de analyse bleef meestal steken bij zwak of corrupt leiderschap; zelden of nooit werd de reden gezocht in het feit dat deze partij niet fundamenteel durfde breken met de economische orde en het land gewoon mee inschakelde in de wereldwijde neoliberale tendensen. Beloofde economische hervormingen (zoals onder andere een aantal nationalisering) kwamen er niet, in de plaats daarvan ontwikkelde zich binnen ANC rangen een 'eigen' elite die bij de bestaande Zuid-Afrikaanse en mondiale economische machtsstructuren aanschurkte.

Vooreerst, de strijd tegen apartheid was uiteraard een rechtvaardige strijd. Een regime gebaseerd op scheiding van ras is een terugkeer naar obscure denkbeelden uit voorbije eeuwen en heeft enkel conflict en maatschappelijke chaos als gevolg. En soms, als andere middelen niet meer baten, kan die strijd enkel nog via de gewapende opstand gevoerd worden. De strijd tegen apartheid in Zuid Afrika was echter geen geïsoleerd geval: ze kaderde sowieso al in een internationale geopolitieke context - waar we in het bestek van dit artikel niet te diep op zullen in gaan. En deze strijd was slechts één van velen die op dat moment (en nu nog steeds) woeden in de wereld. Denken we maar aan de Koerden, of de Tamil, of de strijd van de (inheemse) volkeren in Zuid-Amerika tegen (door de VS gesteunde) militaire regimes. De geopolitieke redenen waarom dan net de strijd van de zwarte bevolking in Zuid-Afrika werd uitgelicht en internationaal aangekaart is veelvoudig, maar een belangrijk

ideologisch gegeven was natuurlijk dat de basisredenen van deze strijd, opkomen tegen racisme, gemakkelijk verkocht kon worden aan de Westerse publieke opinie, waarbij geen aandacht meer moest geschonken worden aan economische, politieke en sociale omstandigheden. De (terechte) strijd van de zwarte bevolking voor gelijke rechten werd daarmee een handig propaganda-instrument in de Westerse media. Nochtans was die strijd in wezen niet anders dan die van pakweg de Koerden en de PKK in Turkije.

De strijd van Mandela was dus in eerste instantie gewapend, en daarom belandde hij ook in de gevangenis. Met zijn gewapende militie heeft Mandela overigens heel wat doden veroorzaakt, zijn 'bende' zou, mocht ze Baskisch of Koerdisch spreken, vandaag op de Europese lijst van terroristische organisaties staan. In (heel) rechtse kringen wordt Mandela nog steeds een terrorist genoemd (ook in kringen waar pakweg de Brugse Metten dan weer worden gehuldigd als een rechtvaardige volksopstand). Na zijn lange gevangenisstraf koos Mandela wel voor de weg van de vrede, waardoor hij plots een positie aan de tafel bij de grote wereldleiders kon verwerven. Men kan dus argumenteren dat hij 'het licht' had gezien en daarmee zijn 'zonde' van de gewapende strijd vergeven mocht worden. Zou dat vandaag ook gelden voor de leiders van ETA, die toch ook hebben aangekondigd de wapens neer te leggen, en voor Abdullah Öcalan, die de PKK en de Turkse staat opriep om tot vredesgesprekken te komen? Die laatste zit overigens ook in de gevangenis, ideaal dus om van hem een nieuwe Mandela te maken. Al zal dat vermoedelijk niet direct gebeuren... In ieder geval, de episode van de gewapende strijd waar Mandela een aanvoerder van was, die schijnt nu gemakshalve wel vergeten te zijn. Behalve dan in die (heel rechtse) kringen waar hij dan weer ronduit voor terrorist wordt uitgescholden. Er zijn hier twee extreme visies aan het werk: de Mandela-supporters vegen het verleden onder de mat, de Mandela-haters verketteren hem als een Osama ibn Laden.

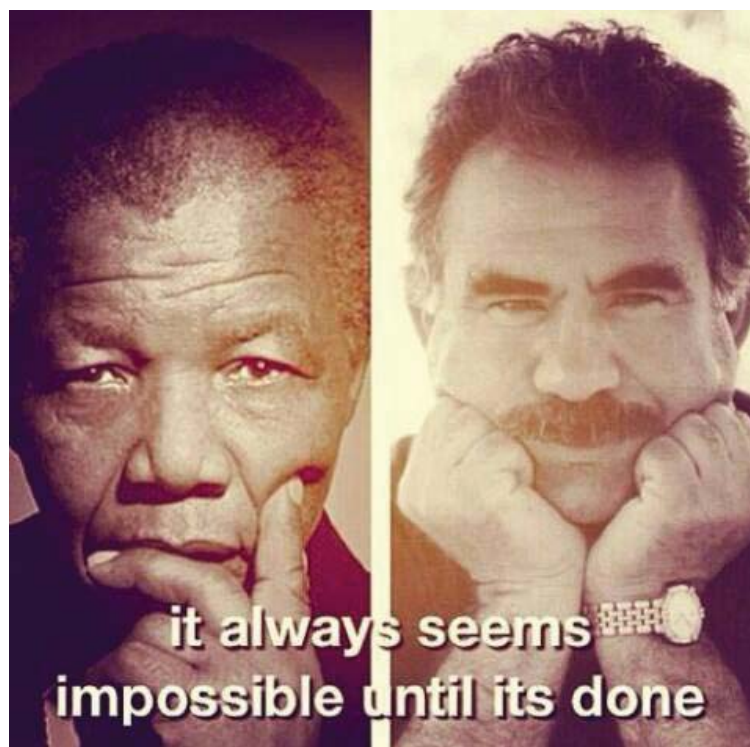
Mogen we stellen dat de waarheid in het midden ligt? Ja, Mandela voerde een gewapende strijd, en die mag noch vergeten, noch misbruikt worden en dient in het juiste historische kader geplaatst te worden.

Los van de strategische keuzes voor of tegen gewapende strijd, was er natuurlijk ook het politieke doel en werk. Wat ook heel zelden nog vermeld wordt, was dat Mandela tijdens zijn 'actieve' jaren een overtuigd communist was. Hij behoorde tot de 'extreem-linkse' vleugel van de strijd tegen apartheid en liet zich graag fotograferen met onder andere Fidel Castro. Die linkse slag

woog sterk bij de val van het apartheidsregime toen de partij ANC van Mandela aan de macht kwam mét steun van communisten en vakbond. Maar zodra ANC de regering in handen nam - en sindsdien niet meer heeft losgelaten - verwaterde dit en werd de partij meer en meer een partij naar het model van de Europese sociaal-democratie: een heuse regimepartij die enkel nog in woorden een sociaal imago aanmeet maar in de praktijk vooral een bron van veel corruptie en vriendjespolitiek is. Twintig jaar ANC-regering loste amper iets van de oorspronkelijke verwachtingen in: de reële levensomstandigheden van de zwarte bevolking verbeterden nauwelijks - verslechterden zelfs in veel gevallen. De rol van Mandela was hierin overigens betrekkelijk klein: hij functioneerde vooral nog als uithangsbord van het regime dat zich bleef beroepen op een vage, verre herinnering aan glorieuze rechtvaardige strijd. In de praktijk was en is het ANC-regime niet veel beter dan het regime dat het verving, er ontstond zo een 'zwarte' elite, met als gevolg dat huidig president Jacob Zuma (ANC) zelfs werd uitgefloten op de begrafenis van Mandela. Of dat de politie in 2012 stakende mijnwerkers neerschoot, leden van net die vakbond die het ANC mee aan de macht had gebracht.

Zoals gezegd hebben twee decennia aan ANC-bewind weinig soelaas gebracht voor de Zuid-Afrikaanse bevolking. De zwarte bevolking heeft dan in naam wel gelijke rechten, maar voor de laagste klassen onder hen is de reële economische situatie alleen maar achteruit gegaan. Armoede is gegroeid, Zuid-Afrika kent zo ongeveer de grootste kloof tussen arm en rijk van de wereld. Maar ondanks het einde van de formele apartheid is het etnische conflict nog lang niet voorbij. Een conflict in twee richtingen. Bij bepaalde stromingen onder de zwarte bevolking heerst nog steeds een revanchisme tegenover de blanke bevolking, ondanks de verzoeningspolitiek die Mandela voor stond. De beruchte Plaasmoorden waarbij blanke boeren worden vermoord zijn het voorwerp van debat over de vraag of er sprake van een (beginnende) genocide is, met reeds enkele duizenden slachtoffers, tegen de blanke bevolking. Human Rights Watch waarschuwde er alleszins voor. Tot op heden is er geen organisatie die openlijk de uitroeiing van de blanke bevolking proclameert; voor de overheid is er niet echt duidelijk sprake van etnisch-gerelateerde misdaden en gaat het wellicht eerder over 'gewone' roofmoorden op rijkere (blanke) boerenfamilies. Maar hoe dan ook, etnische spanningen zijn er nog steeds en zullen er ook blijven zolang het corrupte ANC-regime het huidige sociaal-economische en politieke beleid blijft voeren. Vast staat dat vroeg of laat de bom van een etnisch conflict weer kan ontploffen en dan zal het niet meer eenzijdig aan 'de blanke racisten' te wijten zijn, maar aan het falen van de ANC-regering om werkelijk iets op te lossen in het land.

Het verscheiden van Nelson Mandela op 5 december is ook in Koerdistan niet onopgemerkt voorbijgegaan. Vele Koerden zullen hem herinneren omwille van zijn standvastig optreden tegen de Turkse staat. Zo weigerde hij in 1992 de Atatürk-vredesprijs die Turkije hem wou uitreiken voor zijn levenslange strijd voor vrijheid als protest tegen de behandeling van de Koerdische bevolking en de Arbeiderspartij van Koerdistan (PKK). Dit leverde hem bij Turkse nationalistes prompt het etiket op van 'terrorist'. Toen het nieuws van zijn overlijden bekend raakte, loofde Abdullah Öcalan hem voor de vrijheidsstrijd die hij jarenlang geleverd heeft en voor het democratische Zuid-Afrikaanse staatsmodel. Öcalan liet dan ook een bloemstuk leveren om de anti-apartheidsstrijder te gedenken. Voor vele Koerden blijft Mandela een bron van inspiratie: net als zij werd hij jarenlang door een onderdrukkende en moordende macht als terrorist beschouwd. Hij slaagde er uiteindelijk in een vredesproces op gang te brengen en een nieuwe democratische staat te stichten, veel Koerden hopen nu dat Öcalan hetzelfde kan teweeg brengen.

Pers

Zo hoort u het ook eens van een ander...

"Nog tot de vooravond van 25 mei zullen we getrakteerd worden op een goednieuwsshow. Waarna we om de oren zullen worden geslagen met een reeks belastingverhogingen waar tijdens de campagne geen sprake van was. Het zal ons de volgende zes maanden worden ingelepeld dat we dankbaar en gelukkig moeten zijn om wat men de voorbije jaren voor ons heeft gedaan. Waarna de realiteit harder zal blijken dan de werkelijkheid die ons nu wordt voorgehouden. De rekening volgt over zes maanden, wanneer de kiezer weer gewoon burger wordt."

(Rik Torfs, HLN, 3 januari)

"no anirem a demanar permís per ser lliures a Madrid, ni demanarem posteriorment perdó per ser-ho, de lliures. "

Vertaald: "wij zullen niet naar Madrid gaan om toestemming te vragen om vrij te zijn, noch zullen we erna (na het referendum) vergiffenis vragen voor onze vrijheid".

(David Fernández, CUP-parlements lid in Catalonië, 17 januari)

(Het parlement keurde een voorstel goed om aan de Spaanse staat formeel het recht te vragen om een referendum over onafhankelijkheid te organiseren. Het radicaal-linkse en soevereinistische CUP onthield zich bij de stemming en gaf dit als reden mee.)

"Ik stond daar als artiest en ik ben me bewust van dat statement, maar ik blijf artiest en eigenlijk sta ik achter ideologie van links", klinkt het. "De linksen van nu staan met een vlagje te zwaaien maar die vlag dekt de lading niet meer. Drie vierde van die socialisten zijn rechtse zakken met een rood vlagje".

(Urbanus in Ter Zake, 3 februari,
n.a.v. zijn optreden op het N-VA partijcongres.)

Colofon

KALENDER

Studiedag over Brussel: 'Brussel in Vlaanderen. Vlaanderen in Brussel'

Het Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV) en het Vlaams Komitee Brussel (VKB) nodigen u graag uit tot het bijwonen van een studiedag over Brussel op zaterdag 15 februari 2014 vanaf 9u30 .

Plaats: Vrije Universiteit Brussel (VUB), Pleinlaan 2, 1050 Brussel: LOKAAL D.0.07

<http://www.ovv.be/page.php?ID=5563>

Boekpresentatie: Jan Vleminx 7 maart

een verhaal uit de tijd van de opkomst der Christene democratie in Vlaanderen, door **Hector Plancquaert** (216 blz.).

De derde uitgave is een huldeblijk bij de 150ste verjaardag van de auteur. Joost Vandommele voegde 144 verklarende voetnoten en een voorwoord toe.

Hector Plancquaert schetst in de roman Jan Vleminx de atmosfeer op het Vlaamse platteland in de jaren 1890 toen het Daensisme zich voor het eerst manifesteerde. Plancquaert maakt duchtig gebruik van zijn ervaringen als propagandist tot in de kleinste uithoeken van Zuid Vlaanderen. De personages vertolken vaak de mening van de schrijver.

Voorstelling op vrijdagavond 7 maart 2014 om 20 u in boekhandel Limerick Elisabethlaan, 142 te Gent, vlakbij het Sint Pietersstation.

Lidmaatschap

De lidgelden: €8 voor werkenden, €5 voor studenten en niet-werkenden.

Een radicaal links en soevereinistisch alternatief is broodnodig. Wij rekenen op jou!
Bouw mee aan een Vlaams en links alternatief voor de 21ste eeuw!

Voor vragen: info@v-sb.net

T-shirts

Kostprijs: €8, in verschillende maten.

Meer info: secretariaat@v-sb.net

IBAN: BE06 9795 9442 7422

BIC: ARSPBE22

in voorraad:

"V-SB t-shirt"

"Vlaanderen Tegen Racisme"

"Ik ♥ van Brussel"